

ALEX VISSER IN DE REGIESTOEL

Ook eens plaatsnemen In de regiestoel? Mail naar relevant@nvve.nl

LEEFTIJD 65 | WOONPLAATS PURMEREND | WERK GEPENSIONEERD | ONDERNEMER | PRIVÉ GETROUWD, 2 ZONEN, 4 KLEINKINDEREN | LID VAN DE NVVE SINDS: DE DIAGNOSE, 2 JAAR GELEDEN

AANPAKKER

'Van nature ben ik een enthousiaste aanpakker, ik laat me niet snel uit het veld slaan. Terwijl geen bank in ons plan geloofde, zette ik in 1984 samen met mijn vrouw een bedrijf in kantoorinrichting op. Dat is een succes geworden en inmiddels staat onze oudste zoon aan het roer. Het was al langer de bedoeling dat hij de zaak zou overnemen, maar dat proces is versneld door mijn ziekte. Sinds twee jaar weet ik dat ik blaaskanker heb.'

INCASSEREN

'Het zorgtraject waarin ik verzeild ben geraakt, is helaas complex. Om te beginnen werd de diagnose laat gesteld, daarna bleef het lang onduidelijk of er uitzaaiingen waren en daarbovenop werden de specialisten het niet eens over de juiste behandeling. En ik? Zo mondig als ik altijd ben, zo weinig was ik dat nu. De eerste maanden was het incasseren, ik geloofde iedereen maar, had geen idee. Daarna heb ik steeds meer de regie teruggepakt. Op zoek naar houvast ben ik zelf op onderzoek uitgegaan, heb *second opinions* gevraagd. De

chemo waaraan ik was begonnen, heb ik stopgezet, mijn lijf raakte compleet uitgeput. Sinds dit voorjaar volg ik immunotherapie, gelukkig slaat dat aan. En het lijkt erop dat ik baat heb bij hyperthermie, een experimentele therapie die ik uit eigen zak betaal.'

GEEN LIJDENSWEG

'Inmiddels begin ik weer kansen te zien. Ik hoop de 70 jaar te halen op een manier die bij mij past. Hoe dan ook wil ik een lijdensweg voorkomen. Daarom heb ik in *no time* alles rondom mijn levenswijze in orde gemaakt: ik

ben lid geworden van de NVVE en heb mijn wilsverklaring in detail ingevuld en besproken met mijn dierbaren en huisarts. Ook hoop ik een laatstewilpil te bemachtigen waarmee ik, als het moet, tot op het laatst de touwtjes in handen kan houden. Ik zie zoveel ellende in het ziekenhuis, mensen met de dood in hun ogen, zo wil ik niet eindigen. Voor mij is afhankelijk zijn de grens. Daar heb ik begin dit jaar al aan kunnen proeven: na een liesoperatie kreeg ik zorg aan huis. Hoe aardig en kundig de dames ook waren, ik voelde me letterlijk en figuurlijk in mijn nakie staan,

dat vond ik zo vernederend. Dat wil ik dus vermijden.'

OOK IETS BIJZONDERS

'Het is best gek zoals het gelopen is: mijn leven was altijd snel, snel, snel. Ik at slecht, rookte veel, mijn auto was één grote asbak. Nu is me een halt toegeroepen, zo voel ik dat. Maar het is niks voor mij om helemaal op non-actief te gaan. In plaats van in de vijfde versnelling, leef ik nu in de derde. Naast mijn familie houdt muziek me draaiende, ik speel saxofoon in twee bands. Van samen jammen knap ik zo op, al weet ik dat ik

de dag erna rust moet nemen. Ik besef dat deze periode me ook iets bijzonders brengt. We wonen aan het water. Laatst zaten er in één klap wel honderd meeuwen voor ons raam, ik kon niet stoppen met staren. Vroeger was zo'n prachtig tafereel compleet aan me voorbijgegaan.'